INTELLIGENCE INFO

ISSN 2821 - 8159, ISSN – L 2821 – 8159, Volumul 1, Numărul 1, Septembrie 2022

Cazul „spionului" Hermann von Ritgen

Sorin Aparaschivei

Pentru a cita acest articol: Aparaschivei, Sorin (2022), Cazul „spionului" Hermann von Ritgen, *Intelligence Info*, **1**:1, 50-60, https://www.intelligenceinfo.org/cazul-spionului-hermann-von-ritgen/

Publicat online: 13.08.2022

Cazul „spionului” Hermann von Ritgen

Sorin Aparaschivei

Rezumat

Se pare că Hermann Paul Arno von Ritgen a fost unul dintre cei mai de seamă spioni pe care British Intelligence Service i-a avut în cadrul Legației germane la București în timpul celui de Al Doilea Război Mondial.

Cuvinte cheie: spion, Hermann von Ritgen

INTELLIGENCE INFO, Volumul 1, Numărul 1, Septembrie 2022, pp. 50-60
ISSN 2821 - 8159, ISSN – L 2821 - 8159
URL: https://www.intelligenceinfo.org/cazul-spionului-hermann-von-ritgen/

Se pare că Hermann Paul Arno von Ritgen a fost unul dintre cei mai de seamă spioni pe care *British Intelligence Service* i-a avut în cadrul Legației germane la București în timpul celui de Al Doilea Război Mondial.

Născut la 2 august 1895, la Wetzlar, un mic oraș din Hesse, Hermann von Ritgen a studiat dreptul și a luat parte la Primul Război Mondial. În mai 1922 și-a început cariera de „jurnalist” la Departamentul Presei din MAE al Germaniei, apoi a fost trimis ca atașat de presă la Istanbul[1].

De aici, de pe malul Bosforului, semnala Serviciul „S”(ecret) al Armatei Române, sub acoperirea de „reprezentant de presă și administrator al unui ziar german local”, Hermann von Ritgen începe din anul 1927 să aibă un interes aparte pentru țara noastră, interesându-se în special de „chestiunile confidențiale care se petrec în culisele politicii din România”. Asemenea rapoarte asupra țării noastre, von Ritgen le solicita și „ziaristului” german dr. Hans Meissel, pentru care îl plătea foarte bine. Hermann von Ritgen îi solicita lui Meissel să-i trimită bilunar numai „rapoarte confidențiale după stările din România, nu așa cum sunt ele prezentate de Guvern, ci doar cu chestiunile care se petrec în culise”[2]. Trebuie spus că Hans Meissel era un cunoscut al Siguranței române, acesta sosise în România în anul 1924, unde se căsătorise cu Irina Gherman, originară din Ițcani, Bucovina.

De la Istanbul, Hermann von Ritgen culegea informații și de pe spațiul polonez, el aflându-se în legături informative și cu contele polonez Poninski și cu d-ra Ott din Cracovia.

Un alt „ziarist” plasat la București și plătit bine de către Hermann von Ritgen era Karl Gyr, elvețian, născut la Lucerna în anul 1890. Karl Gyr se stabilise în țara noastră încă din anul 1924 și era interesat de informații confidențiale din domeniul politic, în special de guvernele și partidele locale care urmau să succeadă la putere. Serviciul „S” arăta că Karl Gyr era un cunoscut *colaborator* al Siguranței române, având legături suspecte cu cpt. Pivnik Efrem (funcționar la Biroul de presă al Legației Germaniei la București) și dr. Dan Riegler.

În anul 1936, *Centrala* spionajului de la Berlin l-a mutat pe Hermann von Ritgen la Legația Germaniei de la București în funcția de „atașat de presă”, acoperire sub care conducea și Serviciul de informații al Legației, calitate în care acesta s-a subordonat și i-a informat direct atât pe Wilhelm

[1] Heidi J.S. Tworek, *News from Germany, The Competition to Control World Communications, 1900-1945*, Harvard University Press, London, 2019, p. 127.

[2] ASRI (Arhiva Serviciului Român de Informații), D (documentar), 8171, vol. 2, f. 39-80.

Fabricius, ministrul Germaniei la București, și apoi pe succesorul acestuia, Manfred von Killinger, cât și *centrala* germană a Ministerului Afacerilor Externe (pe ministrul Joachim von Ribbentrop). S-a mai aflat că Hermann von Ritgen avea un frate care era directorul agenției de presă *DNB* din Berlin.

În anul 1938, Hermann von Ritgen a fost mutat pentru o perioadă de câteva luni la Legația Germaniei din Cairo, de unde în anul 1939 a revenit în România.

Contraspionajul român a semnalat că o altă sarcină a lui Hermann von Ritgen era strângerea de informații necesare întocmirii *fișelor personale* referitoare la oameni politici și militari români, sens în care „diplomatul” german plătea „subvenții” unor ziariști români, unul dintre ei fiind Mihail Daneș, fost la *Porunca Vremii*, apoi la *Tribuna Tineretului*.

În mai 1937, Direcția Generală a Poliției și Siguranței a raportat că Hermann von Ritgen i-a cerut lui Fabricius, ministrul Germaniei la București, să-i adauge la lista noilor beneficiari ai „fondurilor germane” pe: C. Micioara, Raul Crăciun, N. Bogdan (ziariști) și pe Florin Becescu. Însă acesta din urmă lucra la Secția Contrainformații/Contraspionaj a Serviciului „S” (condus de Mihail Moruzov), sub acoperirea de „publicist” - conspirativ „Georgescu”, ceea ce indică faptul că Serviciul Secret al Armatei Române reușise să penetreze rețeaua informativă aflată sub coordonarea lui Hermann von Ritgen.

Istoricul britanic Keith Jeffery, în lucrarea sa dedicată istoriei MI6, scrie că agentul britanic din Balcani, Archie Gibson, a raportat în februarie 1940 șefilor săi de la Londra că a reușit să aibă contacte promițătoare cu Hermann von Ritgen, consilierul de presă al Legației Germaniei la București. Dar că David Footman, unul din superiorii lui Archie Gibson de la MI6, era de părere că un astfel de contact în timp de război între reprezentanții britanici ai *Secret Intelligence Service* și un membru din legația germană era o problemă foarte delicată, „ce poate însemna fie o lovitură excepțională, fie o prăbușire de primă clasă”. În final, Keith Jeffery lasă să se înțeleagă că Gibson ar fi primit recomandarea să rupă relațiile cu Ritgen[3].

Totuși, documentele noastre de arhivă nu confirmă „abandonarea” lui Ritgen de către spionajul britanic, ci alimentează ipoteza că Hermann von Ritgen a fost recrutat de *Intelligence Service*!

[3] Keith Jeffery, *MI6: The History of the Secret Intelligence Service, 1909-1949*, Ed. Bloomsbury, 2010, London, p. 413.

Horia Sima mărturisea că prima dată l-a întâlnit pe Hermann von Ritgen la 30 iunie 1940. Sima a rămas uimit de impresia pe care o făcea germanul, era deosebit de înalt, o figură atletică, cu o voce plăcută, distins în maniere și cu o inteligență cu mult superioară celorlalți membri ai Legației Germaniei la București. Înțelegea foarte repede miezul unei probleme și putea discuta ușor pe marginea ei[4].

La 3 octombrie 1940, Direcția Siguranței semnala următoarele: „Conducătorii Legației italiene din București dețin informația că atașatul de legație Hermann von Ritgen a fost numit şef al *Serviciului Special de Informații Politice* de pe lângă Legația germană, având camuflate sub jurisdicția sa 11 birouri de informații[5].

Corpul Detectivilor raporta la 14 noiembrie 1940 că „în cercurile Legației germane se afirmă că Hermann von Ritgen a primit din partea conducătorilor săi misiunea de a trata cu conducerea PCR, prin intermediul Legației URSS, sistarea propagandei comuniste antigermane”[6] (urmare a Pactului Ribbentrop-Molotov, *n.n.*).

În martie 1941, Corpul Detectivilor atrăgea atenția că Hermann von Ritgen urmărea îndeaproape activitatea generalilor români, în special a celor cunoscuți că nutreau sentimente filocarliste[7] (ex-Regele Carol al II-a se afla atunci în SUA pentru a conduce „rezistența românească” din exil). Se mai preciza că Hermann von Ritgen era cunoscut ca fiind șeful *Biroului de Informații* al Legației Germaniei, având în acest scop 9 birouri de informații în Capitală, fiind și omul de legătură dintre Legația germană și Serviciul Special de Informații din România (lucra direct cu lt.-col. Alexandru Proca – șeful Secției de Contrasabotaj din SSI/fostul Serviciu „S”, *n.n.*).

De asemenea, Corpul Detectivilor urmărea cu atenție implicarea lui von Ritgen în comerțul clandestin cu unele „elemente din comunitatea evreiască”. Astfel, „diplomatul” german era semnalat că „desfășoară și o serie de afaceri comerciale în interesul Legației sau al unor persoane importante din *Reich*. El este ajutat în afacerile sale extra-informative de către Maximilian (Max)

---

[4]Horia Sima, *Sfârșitul unei domnii sângeroase*, Madrid, 1977; disponibil pe: www.fgmanu.ro/cărți/327/capitol_79/23.

[5] ASRI, D, Dosar 3714, f. 36.

[6] *Ibidem*, f. 37.

[7] *Ibidem*, f. 40.

Obler, consilier tehnic al Legației pentru propagandă și director la *Avia-Film*. Prin intermediul lui Obler, von Ritgen cumpără devize străine, la orice prețuri, acțiuni care sunt cedate grupărilor de industriași germani din România, cu care Obler se află în bune relații. Ritgen este ajutat și de: funcționarul Kraft de la Legația Germaniei, Wilhelm Goldschmidt și Hardenberg, ajutorul său. Von Ritgen a adunat în biroul său un grup de evrei, cărora le-a spus: *Voi nu puteți face astăzi afaceri în România decât cu germanii și de aceea este bine să vă gândiți că numai cu ei puteți să realizați ceva*. La discuție a asistat și Rasmuss – *atașatul comercial* al Legației Germane"[8]. Însă, ulterior, contraspionajul român l-a arestat pe Max Obler sub acuzația că era agent al *Intelligence Service* (britanic)[9].

În septembrie 1941, Președinția Consiliului de Miniștri a României (prin gl. Georgescu) era informată că cercurile germane din țara noastră apropiate lui Hermann von Ritgen afirmau că *Intelligence Service* și agenții Serviciului Secret American (OSS, *n.n.*) au pus la cale suprimarea lui Manfred von Killinger, ministrul Germaniei la București (și șeful Serviciului secret german pentru SE Europei). Dar rezidența la București a *Abwehr* (SIAG – Serviciul de informații al armatei germane) a aflat la timp de acest complot și a luat măsurile necesare. Însă SIAG atrăgea atenția Președinției Consiliului de Miniștri din România că „indiferent de măsurile luate de Serviciul Secret German vă rugăm să binevoiți a dispune propria anchetă"[10] (probabil că era vorba de o acțiune *aliată* menită să consolideze acoperirea lui von Ritgen în cadrul Legației germane la București, *n.n.*).

În iulie 1942, SSI din România a raportat că Hermann von Ritgen l-a delegat pe Iulius Altman Althaussen cu conducerea *Serviciului german de informații economice* din București, acesta fiind „omul de încredere" al lui Karl Clodius[11], pe atunci subsecretar de stat în MAE al Germaniei. De asemenea, Hermann von Ritgen era semnalat că „angaja" în Serviciul de Informații german diferiți polițiști români, printre ei: comisarul Reinhardt, de la Poliția de Siguranță a Prefecturii Poliției Capitalei; agentul Gh. Moraru, de la Brigada I, Poliția de Siguranță a Prefecturii

---

[8] *Ibidem*, f. 42.

[9] Robert Bishop, *Report on X-2 Activities in Bucharest*, disponibil pe: https://www.cia.gov/library/readingroom/docs/BISHOP%2C%20ROBERT_0101.pdf.

[10] ASRI, D, Dosar 3714, f. 46-47.

[11] *Ibidem*, f. 48.

Poliției Capitalei; agentul Petre Stamatopul (zis Bob), de la Direcția Generală a Polițiilor; precum și diverși ziariști etc.[12]

Traian Borcescu, șeful Secției Contrainformații din SSI, observând „nevoile" informative tot mai mari ale serviciilor de informații conduse de Hermann von Ritgen, a luat măsuri și i-a plasat în cercul lui von Ritgen și pe „ziariștii" Dumitru Cucu, Ștefan Ionescu, Stelian Popescu și Pamfil Șeicaru. Iar Legația germană era așa de mulțumită de „informațiile" furnizate de către cei menționați, încât le acorda și subvenții. Ulterior a fost atras la „colaborare" și Nichifor Crainic, pentru care von Ritgen a intervenit să i se traducă în limba germană o carte, dându-i și un „onorariu" foarte mare. La Legația germană von Ritgen îi invita și pe dr. Dănulescu; pe Soltz, care intermedia vânzări de autorizații pentru Legație; Ionel Perlea, fost director al Operei Române; și prof. C-tin Giurescu, care devenise și „invitatul permanent" al lui Fabricius.

În iulie 1942, Karl Gyr, vechi colaborator al lui von Ritgen în România, era semnalat drept „corespondentul" la București al „Schweizerische Depeschen Agentur" din Berna, acoperire sub care acesta se deplasa frecvent la Sofia cu sarcina de a „supraveghea" rezidența locală a *British Intelligence Service*. În România, Karl Gyr culegea informații prin: Berenstein – procurist la Banca de Credit Român din București; von Witzleben – director la Societatea Bancară din str. Lipscani; M. Bachmann și Alfred Bachmann – comercianți din str. Batiștei; dr. Enzer – avocat; Iohanu Schwartz și Meinl – de la firma „Prudvimex"; Max Obler și fratele său Bubi Obler – firma „Avia-film"; ziaristul Artene (fost Hafner) – de la ziarul *Lupta* și *Adevărul*; avocat dr. Vidor; și studentul Witner[13].

Un alt suspect aflat în legături „comerciale" și informative cu Hermann von Ritgen era Mathias Grunberg („Willman"), născut la 28 august 1884, la Moinești, jud. Bacău. Contraspionajul român îl cunoștea pe acesta ca fiind „filoenglez", lucrând ca inginer și apoi director la societatea de asigurări „Sun Insurance" (cu capital englez), societate care pe timpul războiului și-a schimbat denumirea fuzionând cu societatea „Vatra Dornei". Cea din urmă era condusă de Imperio Matheescu, despre care știm că după 23 august 1944 a devenit „angajatul" Misiunii Militare Americane în România, având ca adjunct pe Petru Mizunka, polonez filoenglez din Bucovina - considerat șeful Serviciului Secret polonez în România.

[12] *Ibidem*, f. 49.

[13] *Ibidem*, f. 2.

Așadar, „informatorul” germanilor Mathias Grunberg era strâns legat de o serie de colaboratori ai *Intelligence Service*. În august 1941, Grunberg a intervenit la Hermann von Ritgen pentru ca în schimbul unor comisioane să emită permise pentru scutirea de muncă a unor membri ai *Comitetului mișcării evreiești* și chiar intermedierea plecării unora din România.

Organele române raportau că von Ritgen i-a cerut lui Mathias Grunberg să-l treacă pe lista evreilor scutiți de muncă și pe Jean Manolovici, despre care Siguranța română și rezidența *Gestapo* la București aveau date că era agent al *Intelligence Service*. Pentru a-și masca „interesul” pentru Manolovici, von Ritgen i-a argumentat lui Grunberg că solicitarea sa era și dorința ministrului german von Killinger.

Apoi, la 17 iunie 1944, stupoare! Corpul Detectivilor a raportat: „Colonelul Hermann von Ritgen, șeful *Serviciului de informații politice* de la Legația Germaniei, a fost rechemat definitiv în Germania, sâmbătă, 10 iunie 1944, în urma unui raport depus de dl Gustav Richter, „atașatul politic” al Germaniei și reprezentantul lui Heinrich Himmler în România pentru problemele evreiești. În locul său a rămas consilierul Rödl [col. Erich Rodler, conspirativ Erich Hass, *n.n.*], prim-secretar al ministrului Manfred von Killinger. Ritgen a fost dus în Germania la data de 21 iunie 1944”[14].

Corpul Detectivilor a mai aflat că în ziua de 20 iunie 1944 s-au prezentat la Legația Germaniei din București doi funcționari superiori de la *PREZIDIUM BERLINER CRIMINAL POLIZEI*, cu un mandat de aducere la Berlin, sub pază sigură, a dlui consilier Hermann von Ritgen[15].

„Din cercurile Legației Elveției la București”, Corpul Detectivilor raporta: „Suntem informați că dl colonel Hermann von Ritgen, șef al Serviciului de Informații din Legația Germaniei, era în realitate cel care conducea lucrările **Serviciilor de Informații germane din estul Europei** [șeful *Gestapo* din SE Europei, răspundea de problema evreiască din această parte a Europei, *n.n.*]. Hermann von Ritgen a fost pus sub observație de mai mult de un an de zile, misiune cu care a fost însărcinat Gustav von Richter, atașat de poliție, care a reușit să adune dovezi că Hermann von Ritgen era creația lui **Rudolf Hess** [fugit în Anglia, *n.n.*] și că avea legături cu

[14] *Ibidem*, f. 50.

[15] *Ibidem*, f. 51.

acesta. Însă Legația germană a lansat zvonul că von Ritgen ar fi fost amestecat în niște afaceri comerciale cu evreii, pentru a nu produce impresie rea arestarea și transportarea lui în Germania”[16].

Potrivit unei *note* a SSI (din 20 ianuarie 1949), Gustav Richter - cel care l-a denunțat Berlinului pe Hermann von Ritgen – la rândul său ar fi fost recrutat de Traian Borcescu, șeful Secției Contrainformații SSI[17]. La momentul denunțului, iunie 1944, Gustav Richter ocupa funcția de atașat de poliție SS și asigura protecția contrainformativă a membrilor Legației germane la București.

Câteva date privind membrii familiei lui Hermann von Ritgen

În anul 1936, Hermann von Ritgen s-a căsătorit cu Ursula, fostă Ehrenberg, născută la 22 septembrie 1913 la Halle, Germania. Numita avea 8 clase de liceu, vorbea limbile germană, franceză, engleză și puțin limba română. Din căsătoria cu Ritgen au rezultat doi copii, Barbara, născută în anul 1941, și Cristina, născută în anul 1943, amândouă născute în București și botezate de Mihai Antonescu!

Un secret bine ascuns de Hermann von Ritgen față de *Gestapo* era că Ursula era evreică. Conform organelor speciale române, Ursula era și ea implicată în acțiuni cu caracter informativ, fiind suspecte și călătoriile sale făcute la Sofia și Budapesta în anii 1942-1943, „nu se știe scopul”. Existau și niște fotocopii, după câteva scrisori interceptate de către organele speciale române, din care reieșea că Ursula desfășura activități informative încă de când era cu soțul la Cairo, în anul 1939.

Pe de altă parte, o *notă* informativă din 20 mai 1940 arăta că în acea perioadă Ursula părăsise căminul conjugal pentru un anume avocat Mihăiescu. Pentru a evita un scandal public, Ursula s-a internat provizoriu la Sanatoriul Elias, pretextând că-i bolnavă. Existau voci care afirmau că „infidelitatea” Ursulei era de fapt răzbunarea pe infidelitatea lui Hermann. Căci unii apropiați ai cuplului știau că Hermann von Ritgen avea o relație sentimentală cu Melita Ștefanovici, sora lui Ștefanovici de la Opera Română. Melita era soția unui impresar de artiști, ava origini arabe, era frumoasă și abilă. SSI român bănuia că Hermann von Ritgen o folosea pe Melita și în scop informativ, trimițând-o la Berlin în primăvara anului 1939 pentru a face spionaj pentru

[16] *Ibidem*, f. 52.

[17] *Idem*, Dosar nr. 25374, vol. 13, f. 49.

Gestapo în rândul comunității arabe din Germania. Suspect era că tatăl Melitei era cunoscut ca fiind un fruntaş al „mişcării arabe", fiind utilizat și de *Intelligence Service*.

După chemarea subită la Berlin a lui Hermann von Ritgen, s-a zvonit la București că acesta a fost executat acolo pentru trădare în favoarea englezilor. La rândul ei, după 23 august 1944 Ursula risca să fie arestată și deportată în URSS de către noile autorități. De situație a profitat Traian Borcescu care, la recomandarea lt.-col. Florin Becescu, fostul şef al Secției de Contraspionaj a SSI, a recrutat-o pe Ursula, care a acceptat să devină informatoare în schimbul protecției oferite de SSI[18].

Însă Ursula von Ritgen contraatacă și apelează în secret la ajutorul lui Hans Holger Dithmer, cetățean danez, o mai veche cunoştință a sa. Acesta, născut la 2 decembrie 1890, la Galați, fiu al lui Hans și Eba, descindea dintr-o familie respectabilă. Tatăl său a îndeplinit funcția de Consul General al Danemarcei în România timp de 40 de ani. Venise în România pentru a face agricultură pe moșia Eforia – Chirnogi (Ilfov), unde împreună cu olandezul Wolff au făcut primul dig de apărare contra inundațiilor Dunării. Acolo, Hans Holger Dithmer și-a petrecut copilăria. La vârsta de cinci ani a plecat împreună cu familia în străinătate (Berlin, Paris, Londra) unde și-a făcut studiile. A absolvit Politehnica din Berlin și alte școli superioare din Anglia și Franța. Vorbea limbile germană, franceză, engleză, română și daneză. Frații săi mai mari s-au stabilit în Danemarca, unde au absolvit Şcoala Politehnică, luându-și diplome de ingineri și au ajuns directori ai șantierelor navale de renume mondial „Burmeister et Wein" din Copenhaga.

În anul 1920, Hans Holger Dithmer s-a întors în România, ca reprezentant al firmei „Burmeister et Wein", dar învestit și cu apărarea intereselor micii colonii daneze de la noi. În această din urmă calitate, Hans a fost numit Consul General al Danemarcei (asemenea tatălui său), consulatul său depinzând de cel al Legației daneze din Belgrad, al cărui ministru era Erik Biering.

În anul 1933, ministrul Biering s-a mutat la București și Hans Holger Dithmer a fost numit ataşat comercial la Legația Regală a Danemarcei din România. Din cauza unor afaceri oneroase, inclusiv vânzarea a două nave către România, Hans Holger Dithmer a fost îndepărtat din Legația daneză în anul 1938[19].

---

[18] *Idem*, D, 8171, vol. 2, f. 39-80.

[19] *Ibidem*.

Începând cu 1939 Hans Holger Dithmer a fost semnalat de organele speciale române că a făcut câteva călătorii în Danemarca, dar „fără a ști scopul”. Pe timpul războiului, Hans Holger Dithmer era raportat de către Serviciul Special de Informații din România ca făcând numeroase deplasări în comuna Pârâul-Rece, Brașov, unde avea întâlniri suspecte cu E. Wacner, directorul general al Uzinelor Ford din România. Pe de altă parte, Hans Holger „colabora” cu autoritățile germane prezente din țara noastră.

În anul 1945, Hans Holger Dithmer era în continuare delegat în România al șantierelor navale „Burmeister et Wein”. Locuia în București, str. Paris nr. 52 și primea lunar de la Legația Danemarcei 25.000 lei, plus 50 dolari de la firma lui din Copenhaga.

La 24 februarie 1945 Ursula a divorțat de von Ritgen, pe motiv că acesta a părăsit domiciliul conjugal încă din cursul lunii iunie 1944 și nu a revenit. Astfel că pentru a scăpa de eventualitatea de a face parte din lotul germanilor care urmau să fie internați în lagăr, Ursula s-a căsătorit la 26 mai 1945 cu Hans Holger Dithmer, cetățean danez.

În anul 1946, Ursula a solicitat viză din partea legației daneze din București de intrare în Danemarca, dar aceasta i-a fost refuzată de către ministrul Biering la presiunile guvernului român (comunist, controlat de sovietici).

Blocajul noilor autorități „române” era cauzat de știrea că Hermann von Ritgen nu fusese executat de Adolf Hitler. Că acesta trăia și lucra pentru... Serviciul de informații american (OSS, *n.n.*). Conform SSI, Hermann von Ritgen domicilia la Berlin, în Charlotenburg Eschenelle 18, de unde în mai 1946 el a trimis la București prin „comisia de repatriere” două scrisori către Ursula.

Cunoscând noua „situație” a lui Herman von Ritgen, organele speciale „române” încercau ca prin Ursula să ajungă la acesta pentru „a face o penetrare în Serviciul de informații american”. S-a propus ca, într-o primă etapă, să se amâne acesteia eliberarea vizei, apoi să se reia legătura cu Traian Borcescu, care să precizeze dacă Ursula a colaborat sau nu cu SSI și, dacă da, ce informații a furnizat. Apoi să se ia legătura cu Ursula și să i se propună ca în schimbul vizei de ieșire din țară, pe baza vechilor legături cu SSI, să colaboreze mai departe, transmițând informații culese din zona americană din Germania, unde „după cum singură a afirmat, recent, are *relații chiar în sânul guvernului german*”[20].

[20] *Ibidem*.

La 14 septembrie 1946, SSI semnala că Biroul de Investigații de pe lângă Misiunea Militară Americană, condus de lt. Wilkinson, a dispus verificarea unor persoane care au solicitat viză de intrare în SUA, printre acestea aflându-se și Ursula Dithmer. Direcția Generală a Poliției (DGP) raporta și ea că Serviciul de Contrainformații al Misiunii Militare Americane din România, „care lucrează direct cu generalul Schuyler" (șeful Misiunii), a cerut verificarea mai multor persoane, inclusiv a Ursulei Dithmer, din Str. Roma nr. 40[21]. În plus, DGP avea informații certe că Ursula Dithmer și soțul ei, Hans Holger Dithmer, activau pe lângă colonelul Albert Seitz (de origine germană) și col. Farnsworth, ambii cadre ale Serviciului de Informații al Misiunii Militare Americane în România. Că Hermann von Ritgen se afla la Berlin, în serviciul Comisiei Americane de Control, din Nicolaustrasse, și cu locuința în Westend Erscheinalee nr. 18, unde „conduce o *secție* de pe lângă *Comisia americană* din Berlin, iar fosta lui soție îi comunică în mod regulat știri din România"[22].

La 25 septembrie 1946, prin Referatul nr. 7240, DGP susținea că „Ritgen a fost internat în lagărul de la Sachsmansen, Germania, și a fost eliberat la 16 mai 1945, ocazie cu care a intrat în Serviciul Comisiei Americane din Berlin, din Nicolaustrasse. La 18 aprilie 1946, magistratul orașului Berlin a eliberat un certificat conform căruia Herman von *Ritgen a suferit de pe urma persecuțiilor naziste*"![23]

La 3 iunie 1950, autoritățile române încă tărăgănau acordarea vizei de ieșire din țară pentru Ursula Dithmer, întrucât se studia încă „dacă este cazul utilizării Ursulei după plecarea din țară, furnizându-ne informații din zona americană din Germania".

La 30 iunie 1950, Legația Regală a Danemarcei la București a solicitat autorităților comuniste din România să elibereze autorizații de părăsire a țării pentru Ursula, cei doi copii ai cuplului și bunica. Se specifica faptul că Ursula Dithamer a solicitat viza de ieșire din țară pentru zona americană de control din Germania.

Apoi, în luna următoare, Ursula Ritgen-Dithmer a părăsit România, stabilindu-se în Danemarca.

---

[21] *Idem*, D, 9121, vol. 13, f. 312; Generalul de brigadă Cortland van Rensselaer Schuyler era șeful reprezentant al SUA în Comisia Aliată de Control în România, noiembrie 1944-1947.

[22] *Ibidem*, f. 324.

[23] I*bidem*, vol. 15, f. 74.